

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30914-04-10

המערערות

1. שמחה בوسی

2. יהודית קליין

-

המשיבה

רשת הגנים של אגודת ישראל

בשם המערערות – עו"ד ענת שני

בשם המשיבה – עו"ד בן ציון שפר ועו"ד יפה צור

בפני: הנשיא סטיב אדלר, סגנית הנשיא נילי ארד, השופטת סיגל דוידוב-מוטולה
נציגת עובדים גב' אסתר פרץ, נציג מעבידים מר דורון טמיר

כתבי עת:

[דודי שורץ](#), "סעדים זמניים - קווים", מחקרי משפט, כרך יג (תשנ"ו-תשנ"ז) 441

פסק דין**השופטת סיגל דוידוב - מוטולה**

1. לפנינו ערעור, לאחר קבלת רשות, על החלטת בית הדין האזורי לעבודה בתל אביב מיום 23.3.2010 (השופטת שרה מאירי ונציגי הציבור גב' תמי ברץ ומר ירון טבצ'ניק; [בשי"א 6192/09](#)), אשר דחתה את בקשת המערערות למתן צו זמני אשר יורה על שיבוצן בתפקיד ועל תשלום שכרן.

רקע והשתלשלות ההליכים עד כה

2. המשיבה – רשת הגנים של אגודת ישראל – הנה עמותה המפעילה רשת גנים לציבור החרדי ברחבי הארץ (להלן – **הרשת**). המערערות, גב' שמחה בوسی וגב' יהודית קליין, הן גננות המועסקות ברשת מזה עשרות שנים.
3. במהלך חודש מאי 2003 נשלחו למערערות הודעות פיטורים, שאמורות היו להיכנס לתוקף ביום 31.8.03, וזאת כחלק מהחלטת הרשת "**לפטר את הגננות שהוותק שלהן הגיע ל – 25 שנים ומעלה, כדי לחסוך את העלויות הגבוהות של השכר, הכרוכות בוותק גבוה**" (מסמך מיום 3.8.03).
4. ביום 13.8.03 הגישו המערערות, יחד עם גננות נוספות שפוטרו עימן (להלן – **התובעות מתיק בוס**), בקשה לבית הדין האזורי בתל אביב, למתן צו אשר ימנע את פיטוריהן (**עב' 5646/03**; להלן – **התביעה הראשונה**). בהחלטה מפורטת ומנומקת מיום 31.8.03 קיבל בית הדין האזורי (השופטת נטע רות ונציגי הציבור מר רענן גילאון ומר אדי דלל) את הבקשה, בקבעו כי ההחלטה על הפיטורים מהווה לכאורה הפליה פסולה מטעמי גיל, וכן לוקה לכאורה בחוסר סבירות קיצוני.
- בסיום החלטתו קבע בית הדין כי "**מכתבי הפיטורים שהוצאו למבקשות... מבוטלים וזאת עד למתן החלטה אחרת... ומשכך יש להשיב את כל המבקשות לאלתר לעבודתן במשיבה עד למתן החלטה אחרת**" (להלן – **החלטת 2003**). בהתאם להחלטת 2003, המשיכו המערערות את עבודתן ברשת כרגיל.
5. במהלך שנת 2007 החלה הרשת במשא ומתן עם משרד החינוך לצורך חתימה על תוכנית הבראה. נוכח צרכי השעה הוקם ארגון הגננות החרדיות, ולהנהלתו נבחרו המערערות יחד עם שתי גננות נוספות, שאינן עובדות הרשת (על הקמת הארגון וההליכים המשפטיים שהיו קשורים לכך ראו את **עב' 9/07 ארגון גננות חרדיות – הסתדרות המורים של אגודת ישראל**, מיום 15.9.08; כן ראו את **סיק (ת"א) 502/09 ארגון גננות חרדיות – רשת הגנים של אגודת ישראל**, מיום 22.3.09).
6. ביום 7.8.07 ביקשה הרשת, מבית הדין האזורי, להתיר את פיטורי המערערות וכן חלק מהתובעות הנוספות בתיק בוס. לאחר דיון - בקשתה נדחתה, והודגש

- כי "הצו האוסר על פיטורי המשיבות... נותר על כנו" (החלטה מיום 9.10.07). עם זאת בפועל, החל מיום 1.9.07 או בסמוך לכך, המערערות אינן מבצעות עוד עבודה כגוננות מטעם הרשת – שכן הגנים בהן הועסקו, בבאר יעקב וברחובות, הועברו לבעלויות אחרות והן לא שובצו בגנים אחרים.
7. המערערות הגישו בקשה מכוח פקודת בזיון בית המשפט על אי שיבוצן ואי תשלום שכרן, אך בקשתן נדחתה (החלטה מיום 16.1.08). לאור זאת, הגישו בקשה למתן צו זמני במסגרת התביעה הראשונה ([בש"א 607/08](#)); בקשה זו התקבלה ביום 13.4.08 ונקבע כי על הרשת לשלם להן, החל מיום 1.9.07, שכר שלא יפחת מ – 75% משכר חודש אוגוסט 2003.
8. לאחר קבלת ההחלטה הודיעו המערערות לרשת כי הן עומדות לרשותה, וביקשו פעם נוספת לשבצן לעבודה ולשלם להן שכר על עבודתן. במקביל גבו, באמצעות לשכת ההוצאה לפועל ולאחר קבלת פסיקות, את השכר החלקי שנקבע להן בהתאם להחלטה מיום 13.4.08.
9. ביום 26.2.09 ניתן בבית הדין האזורי פסק דין חלקי בתביעה הראשונה (להלן – פסק הדין החלקי), ונקבע כי פיטורי המערערות, ושאר התובעות בתיק בوسی, בטלים משנעשו בניגוד לחוק שוויון ההזדמנויות בעבודה, התשמ"ח – 1988, בחוסר סבירות ותוך הפרה של זכות השימוע, כאשר הסעד הראוי הנו אכיפה. עוד נקבע כי המערערות זכאיות לשכר עובדי הוראה בחינוך הממלכתי, כאשר הזכויות הכספיות הנובעות מכך אמורות להתברר במסגרת פסק דין משלים. על פסק הדין החלקי הוגש ערעור לבית דין זה ([עי"ע 203/09](#)), והנו תלוי ועומד.
10. גם לאחר מתן פסק הדין החלקי, המערערות לא שובצו לעבודה כלשהי ברשת, ואף לא שולם להן שכר – למעט השכר החלקי שנגבה כאמור לעיל באמצעות לשכת ההוצאה לפועל. ביום 31.5.09 פנתה באת כוחן במכתב דרישה לשבצן בגנים חדשים לאור סגירת גניהן הישנים. ביום 5.8.09 פנתה בדרישה נוספת, אך ללא מענה.
11. ביום 26.8.09 הגישו המערערות תביעה חדשה לבית הדין האזורי ([עב' 8911/09](#); להלן – התביעה השנייה), בה תבעו בין היתר החזרה לעבודה, שכר

וכן פיצוי בשל התנכלות מחמת פעילותן הארגונית. במקביל הגישו בקשה למתן צו מניעה זמני, בה ביקשו "להמשיך ולהעסיק אותן בשנת הלימודים הקרובה, ובמסגרת העסקתן לשבץ אותן כגננות בגן סמוך למקום מגוריהן או לחלופין במשרה מתאימה אחרת כמפקחות, וכן לשלם להן שכר המגיע להן כעובדות הוראה במשיבה".

12. ביום 31.8.09 דחה בית הדין האזורי את הבקשה (השופטת שרה מאירי ונציגי הציבור גב' תמי ברץ ומר ירון טבצ'ניק), מחמת שבית הדין אינו עוסק בהוצאה לפועל של פסקי דין והחלטות, וכן מאחר שאין הצדקה לסעד זמני בהתחשב בחלוף הזמן ובעובדה כי המערערות אינן מקבלות שכר מזה שנתיים (להלן – ההחלטה הראשונה).

13. המערערות הגישו בקשת רשות ערעור על ההחלטה הראשונה, אשר התקבלה ונדונה כערעור (ע"ע 605/09). בפסק דינו של בית דין זה (השופטים יגאל פליטמן, שמואל צור ורונית רוזנפלד ונציגי הציבור מר אמנון כספי ומר מיכאל הילב), מיום 8.12.09, נקבע כדלקמן (להלן – פסק הדין הקודם):

"היה על בית הדין קמא לדון בבקשת השיבוץ הזמני לגופה וכן בשאלת התשלום המגיע למערערות ולו באופן זמני עד למתן פסק דין סופי בתיק העיקרי. משאלה הם הדברים מוחזר עניינן של המערערות לבית הדין האזורי. בית הדין האזורי יבדוק את עניין שיבוץם ואפשרות שיבוץם של המערערות. יוודא כי אין הן מופלות בהשוואה לגננות אחרות, וזאת לאור פסק הדין שניתן על ידי השופטת רות בתיק 5646 בדבר בטלות פיטוריהן. בית הדין יקבע גם את שיעור השכר המגיע להן בינתיים עד לסיום הבירור בתביעה העיקרית בפניו. בשלב זה אנו מורים למשיבה לשלם למבקשות בהתאם 75% מן השכר כפי שהיה נהוג לגביהן בחודש 8/03".

14. בעקבות פסק הדין הקודם נדונה הבקשה מחדש בבית הדין האזורי, וניתנה החלטתו מיום 23.3.10 מושא הערעור שבפנינו. בהחלטה נדחתה הבקשה למתן סעד זמני פעם נוספת, מהסיבות העיקריות הבאות: שיהוי, בהתחשב בכך שהמערערות אינן עובדות בפועל בגני המשיבה מאז 1.9.07; משמעותה של הבקשה למעשה הנה הוצאה לפועל של צווים שכבר ניתנו בעבר, ולכן אין טעם בהוצאת צו נוסף; לא הובא ביסוס ראייתי לטענת ההתנכלות; אין להפלות לטובה את המערערות מול גננות אחרות, שאף הן אינן משובצות; אין די

נתונים כדי לקבוע מהו "שיעור השכר המגיע למבקשות בינתיים"; מאזן הנוחות נוטה לטובת המשיבה.

על החלטה זו הוגשה בקשת רשות הערעור ([בר"ע 30914-04-10](#)), וניתנה רשות ערעור ביום 12.7.10.

טענות הצדדים

15. המערערות טוענות כי יש להתערב בהחלטת בית הדין האזורי, וליתן צו זמני לשיבוץ ותשלום שכרן. להלן עיקר טענותיהן:

- א. רשימת הגננות הממתינות לכאורה לשיבוץ, שהוגשה על ידי הרשת והיוותה בסיס להכרעת בית הדין האזורי, הנה פיקטיבית; מנכ"ל הרשת אף הודה במפורש כי היא כוללת גננות רבות שהתפטרו מרצונן וכן גננות שהמשיכו לעבוד באותם גנים תחת בעלויות אחרות.
- ב. גם אם קיימות גננות נוספות הממתינות לשיבוץ – אין בכך כדי לשלול את זכותן של המערערות להמשיך ולעבוד, על בסיס ההחלטות השיפוטיות הברורות שניתנו בעניינן.
- ג. המערערות הוכיחו כי היו שיבוצים אפשריים בשנת הלימודים תש"ע, דוגמת החלפת גננות שיצאו לחופשת לידה, או שיבוץ בגן בבאר יעקב.
- ד. בית הדין התעלם מטענות המערערות בדבר ההתנכלות להן עקב הקמת ארגון גננות חרדיות, ובדבר הפגיעה שתיגרם לארגון כולו ככל שעבודתן ברשת תבוא לידי סיום.
- ה. אין זה נכון כי המערערות השתהו, שכן פסק הדין החלקי ניתן רק בחודש פברואר 2009, ובסמוך לאחר מכן המערערות הודיעו לרשת כי הן עומדות לרשותה וביקשו שיבוץ.

16. הרשת תומכת בהחלטת בית הדין האזורי, ומוסיפה כדלקמן:

- א. הבקשה למתן סעד זמני התייחסה לשיבוץ בשנת הלימודים תש"ע, שממילא הסתיימה כבר.
- ב. המערערות קיבלו, ביום 31.5.10, הודעת פיטורים אשר נכנסה לתוקף ביום 31.8.10, יחד עם כ – 500 עובדות נוספות של הרשת וכחלק

מתוכנית ההבראה של הרשת כפי שנחתמה מול המדינה. ממילא, הבקשה לשבצן הפכה ל"תיאורטית", והבקשה בעניין הסעד הכספי תידון במסגרת התיק העיקרי.

- ג. הרשת "מתנגדת בכל תוקף להפלות המבקשות על פני כל גנת מ – 117 הגנות שלא שובצו", וזאת "בהעדר גנים לשבצן והעדר תקצוב ממשרד החינוך". הרשת ציינה בהקשר זה כי לפי תוכנית ההבראה שנחתמה בינה לבין המדינה, ניתן תקציב לשכר רק בגין גנים פעילים, כאשר חויבה לסגור כל גן שנרשמו אליו פחות מ – 25 ילדים.
- ד. מאזן הנוחות נוטה במובהק לטובת המשיבה, שכן כל שיבוץ שייכפה עליה משמעו הוצאת גנת אחרת מגן אליו שובצה. כך גם לגבי הסעד הכספי המבוקש, אשר "בהעדר תקצוב יביא להגדלת גירעונותיה העצומים של הרשת... אשר אף עלול להביא לקריסתה הסופית".

17. בתגובה לעמדת הרשת, הכחישו המערערות מכול וכול כי קיבלו הודעת פיטורים ביום 31.5.10 או בכל מועד אחר לאחר מתן פסק הדין החלקי, וטענו כי המסמכים שהוצגו על ידי הרשת בהקשר זה מעולם לא נמסרו להן והומצאו לצורך הדיון בערעור. עוד ציינו כי הטענה בדבר פיטורים לא הועלתה ולו ברמז בבית הדין האזורי, ואף מנוגדת לתוכנית ההבראה בה מצוין כי פוטרו כביכול עוד בשנת 2007.

הכרעה

18. ראשית נזכיר, כי אנו מצויים בערעור על הליך זמני, כך שכל הקביעות הן לכאוריות בלבד ואין בהן כדי להשליך על ההכרעה הסופית – אשר תינתן רק לאחר הבאת המסכת העובדתית המלאה בפני בית הדין האזורי. עם זאת, הכרעתנו ניתנת על סמך עובדות שלמעשה אינן במחלוקת בין הצדדים, אשר פורטו לעיל ועולות לא רק מהחלטת בית הדין האזורי - אלא גם מההליכים המשפטיים המרובים שהתנהלו בין הצדדים עד כה.

19. כאשר מוגשת בקשה למתן סעד זמני עלינו לבחון קיומם של שני תנאים מצטברים עיקריים: קיומה של זכות לכאורה, הנבחנת באמצעות בדיקתם של סיכויי התביעה העיקרית, וקיומה של הצדקה למתן סעד טרם בירור התביעה לגופה, הנבחנת באמצעות "מאזן הנוחות" (תקנה 362 לתקנות סדר הדין

[האזרחי](#), התשמ"ד – 1984, החלה בבתי הדין לעבודה מכוח תקנה 129 [לתקנות בית הדין לעבודה \(סדרי דין\)](#), התשנ"ב – 1991).

בין התנאים "מתקיים יחס המוכר כ"מקבילית כוחות". היינו, ככל שבית המשפט יתרשם כי סיכוייו של מבקש הסעד לזכות בתביעתו גבוהים, יקל עימו בדרישת מאזן הנוחות; כך גם להיפך... יחד עם זאת, ברי כי הן הזכות לכאורה והן מאזן הנוחות חייבים לעמוד ברף מינימאלי, שאם לא כן לא יהיה מקום למתן סעד זמני" ([רע"א 706/09](#) קופת חולים מאוחדת נ. המרכז הכירורגי ירושלים, מיום 10.3.09).

20. שאלות משנה המסייעות להכרעתנו נוגעות להתנהגותם של בעלי הדין, תום ליבם, מועד הפנייה לבית הדין והאם הנו נגוע בשיהוי, דרך הפנייה לבית הדין לרבות ניקיון כפיים, והאם מתן סעד זמני הנו צודק ומידתי בהתחשב בכלל נסיבות העניין. כלשון מחוקק המשנה – עלינו לבחון "אם הבקשה הוגשה בתום לב ומתן הסעד צודק וראוי בנסיבות העניין, ואינו פוגע במידה העולה על הנדרש" (תקנה 362(ב)).

מבחנים אלה רלוונטיים, ככלל, לא רק לצו מניעה זמני אלא גם לצו עשה זמני; יש לזכור בהקשר זה כי "מי שמשנה את הוויית המציאות אינו בהכרח התובע המבקש סעד זמני כנגד הנתבע... ההסתכלות צריכה להיות מורכבת יותר. מי שמשנה או עשוי לשנות את הוויית המציאות הוא הנתבע דווקא, והתובע הוא זה המבקש תרופה כנגד שינוי זה" (דודי [שוורץ](#), [סעדים זמניים – קווים מנחים להפעלת שיקול הדעת השיפוטי](#), מחקרי משפט י"ג 441 (1996); על סמכות בית הדין בהוצאת צווי עשה זמניים ראו, למשל, [דב"ע נא/6-6 קופת חולים מכבי – קופת חולים של ההסתדרות הכללית](#), פד"ע כב 479 (1990)).

21. עוד יש לזכור כי "לבית הדין שיקול דעת רחב אימתי ליתן צו מניעה או צו עשה, קבוע כזמני, ועליו לשקול מכלול רחב של שיקולים האם להיעתר לבקשה ליתן צו אם לאו" ([דב"ע מט/4-26 רשות הנמלים – ועד מחלקת ים בנמל חיפה](#), פד"ע כ 417 (1989)).

הבחינה לפיכך לעולם אינה פורמאלית, ואינה יכולה להיות תלויה כל כולה בשאלות טכניות דוגמת השאלה האם מדובר בסעד הסופי המבוקש בתביעה, או האם מדובר בסעד כספי שניתן להמתין עימו עד לסוף ההליך. לכן גם אם דרך כלל יצדיק איזון השיקולים המפורט לעיל שלא ליתן צו זמני שעניינו חיוב כספי ([בר"ע 707/08 חגי בן אהרון ואח' - משטרת ישראל](#), מיום 12.2.09) – אין מדובר בכלל המתאים לכל המקרים, ולעיתים הוצאת צו כספי בסיום ההליכים אינה מהווה תחליף הולם ומספק לסעד מיידי.

22. מעבר לכל האמור יש לזכור כי ככלל, בית דין זה כערכאת ערעור אינו נוטה להתערב בשיקול דעתה של הערכאה הדיונית בהחלטתה אם ליתן סעד זמני אם לאו, וזאת אלא אם שיקול הדעת הופעל שלא כהלכה ([ע"ע 653/07 ג'וינט ישראל - יורם אברג'ל](#), מיום 11.8.08).

המקרה שלפנינו נמנה עם המקרים היוצאים מן הכלל. לאחר שקילת כלל השיקולים, שוכנענו כי עלינו להתערב בהחלטה באופן חלקי, וליתן צו עשה זמני אשר יחייב את הרשת בתשלום שכר למערערות. להלן יובאו הנימוקים לכך.

23. התשתית העובדתית שפורטה לעיל מלמדת כי המערערות הן עובדות של הרשת מזה שנים רבות, אשר הליך פיטורים שננקט לגביהן בשנת 2003 בוטל על ידי בית הדין האזורי, וניתנה הוראה ברורה על המשך עבודתן. המערערות המשיכו לעבוד בפועל בגני הרשת עד יום 31.8.07, מועד בו - לכאורה - הפסיקה הרשת לתפעל את הגנים בהם שימשו כגננות. הרשת פנתה בסמוך למועד זה לבית הדין האזורי בבקשה להתיר את פיטוריהן של המערערות ובקשתה נדחתה בהחלטה מנומקת וחד משמעית; על אף זאת, **לא שיבצה את המערערות בגן חלופי כלשהו, מאז ועד היום, ואף חדלה לחלוטין מלשלם להן את שכרן.**

המערערות נותרו לפיכך – משך תקופה בת כשלוש שנים - ללא עבודה וללא שכר, תוך שהצליחו לגבות שכר חלקי רק באמצעות לשכת ההוצאה לפועל ועל בסיס פסיקות שהוצאו לצורך כך. מבחינה מעשית מתייחסת הרשת למערערות כאילו פוטרן על ידה ביום 31.8.07 – כפי שאף ציינה בתוכנית ההבראה עליה חתמה מול המדינה לאחרונה – כל זאת תוך עשיית דין לעצמה, ואף מבלי לטרוח לשלם למערערות פיצויי פיטורים.

24. הקושי העיקרי במתן צו זמני נובע מחוסר הוודאות סביב השאלה האם אכן ישכנע אותנו המבקש, בסופו של ההליך, כי הצדק עימו. בנסיבותיו של מקרה זה, המערערות מסתמכות על פסק הדין החלקי שניתן בעניינן לאחר התדיינות ממושכת בבית הדין האזורי, ולכן יש ודאות גדולה יותר בעצם זכאותן לכאורה לסעד המבוקש. זאת, כמובן, מבלי להביע דעה על סיכויי הערעור שהוגש על פסק הדין החלקי, ועודנו תלוי ועומד בבית דין זה.

גם מאזן הנוחות מצדיק, לגישתנו, את מתן הסעד, שכן שוכנענו כי הנזק שייגרם למערערות ככל שלא יינתן צו גדול מהנזק שייגרם לרשת כתוצאה מקיום, ולו חלקי, של פסק הדין שניתן נגדה. אין מדובר בסעד העומד במנותק מההליכים הקודמים, אלא בסעד שנדרש נוכח הפרת הצווים השיפוטיים וההתייחסות למערערות כאל מפוטרות דה פקטו בניגוד לקביעות בית הדין. בהתנהגותה מפרה הרשת, באופן מתמשך, את הצווים השיפוטיים שניתנו נגדה, בהותירה את המערערות ללא שיבוץ כלשהו – בין קבוע ובין זמני, וללא שכר. התנהלות זו מצדיקה, לטעמנו, הוצאת צו זמני שעניינו חיוב כספי, על אף שאינו מקובל דרך כלל בנסיבות רגילות בהן קיימת מחלוקת לגבי עצם הזכאות ([דב"ע נא/195-3 עמיחי סגל – תובנה מכונות תרגום](#), פד"ע כג 274 (1991)).

25. לאמור לעיל נוסף כי **ההנמקות שנתן בית הדין האזורי בהצדקה שלא ליתן צו אינן מקובלות עלינו, ולמעשה כבר נדחו על ידי בית דין זה במסגרת פסק הדין הראשון**. בתמצית ייאמר כי הפרת הצווים השיפוטיים על ידי הרשת משך תקופה ארוכה – ודאי אינה יכולה להוות הצדקה לאי מתן סעד למערערות. על החומרה בהפרת צווי בית הדין ראוי, למשל, את פסק דינו של הנשיא אדלר [בבש"א 634/09 יעקב \(קובי\) חביב – ק.א.ל קווי אוויר למטען בע"מ](#), מיום 24.3.10. עוד נוסף כי לא ראינו בנסיבות העניין משום שיהוי ממשי מצד המערערות, בהתחשב בבקשות השיבוץ שהפנו לרשת במהלך השנים ובהליכים החוזרים ונשנים שפתחו לצורך כך.

26. **לפיכך, מאזן הנוחות מחייב כי המערערות - כעובדות הרשת אשר פיטוריהן בוטלו - תקבלנה שכר מן הרשת**. זכותן לתשלום שכרן כדין אינה צריכה להיות מושפעת ממצבה הכלכלי של הרשת, ואף אינה יכולה להיות תלויה

בעניינן של גננות אחרות, אשר לטענת הרשת ממתיונות לשיבוץ. עניינן של הגננות האחרות אינו מצוי בפנינו כך שאין באפשרותנו להביע דעה לגביו. ממילא, אי תשלום שכר לעובדים אחרים של אותו מעסיק – בנסיבות עובדתיות ומשפטיות שלא הובררו - אינו יכול להוות הצדקה שלא לשלם שכר למערערות, אשר עניינן כבר נבדק והוכרע על ידי ערכאות שיפוטיות, לרבות בית דין זה, כמפורט לעיל.

27. **באשר לגובה השכר שישולם במסגרת סעד זמני** – בפסק הדין הקודם נפסק, על יסוד החלטת בית הדין האזורי מיום 13.4.08 בתביעה הראשונה, כי השכר שישולם לתקופת הביניים יעמוד על 75% מהשכר ששולם למערערות בחודש אוגוסט 2003. בהתחשב במסכת ההליכים עד כה ובהתנהלותה של הרשת כלפי המערערות, אנו סבורים כי יש הצדקה להעלות שכר זה ל – 100% מהשכר ששולם למערערות בחודש אוגוסט 2003. עם זאת לא מצאנו הצדקה, במסגרת סעד זמני, להקנות למערערות את הסעד הכספי המלא שביקשו, העומד על 100% מהשכר המגיע להן, לטענתן, לפי פסיקתו של בית הדין האזורי, בהתאם לתעריף עובדי ההוראה בחינוך הממלכתי.

28. הסעד הזמני הניתן על ידינו מתייחס בעיקרו להיבט תשלום השכר, שכן שוכנענו כי אין אפשרות מעשית ליתן צו זמני המחייב את הרשת לשבץ את המערערות לעבודה בפועל כגננות. זאת, בהתחשב בכך שאין עובדות בפועל בגני הרשת החל מיום 1.9.07, כאשר הגנים בהן עבדו נסגרו או הועברו לבעלויות אחרות, וכאשר קיים סיכון כי חיוב בשיבוץ יפגע בפועל בגננות אחרות. הסעד הזמני הניתן על ידינו אינו כולל לפיכך את חיוב הרשת בשיבוץ, אך כולל את חיובה לעשות מאמץ על מנת לדאוג לשיבוץ כאמור, ככל שיתפנה תפקיד מתאים לרבות כמחליפה או ממלאת מקום. עוד מובהר כי המערערות מחויבות להעמיד עצמן לכל תפקיד מתאים שיימצא להן, גם במהלך שנת הלימודים.

29. באשר לטענת הרשת כי המערערות פוטרו פעם נוספת, לאחר מתן פסק דינו של בית הדין האזורי – משטענה עובדתית זו הועלתה לראשונה בהליך הערעור, ולא נטענה כלל בבית הדין האזורי, ממילא אין באפשרותנו להתייחס אליה.

ניתן להניח כי נושא זה יידון במסגרת התיק העיקרי, או בכל הליך אחר בו ינקוט מי מהצדדים.

סוף דבר

30. נוכח כל האמור לעיל, הערעור מתקבל באופן חלקי, באופן שניתן בזאת צו זמני אשר יעמוד בתוקף עד למתן פסק דין בתביעה השנייה. בהתאם, אנו מורים כדלקמן:

- א. עד ליום 31.8.10 תעמוד על כנה הקביעה בפסק הדין הראשון. בהתאם, תשלם הרשת לכל אחת מן המערערות – גב' שמחה בوسي וגב' יהודית קליין - שכר בגובה 75% משכר חודש אוגוסט 2003, וזאת עד שכר חודש אוגוסט 2010 (כולל).
- ב. בגין התקופה החל מיום 1.9.10 (שכר חודש ספטמבר 2010) ואילך, ב – 1 לחודש מדי חודש בחודשו, מחויבת הרשת לשלם לכל אחת מן המערערות שכר בגובה 100% מהשכר ששולם להן בחודש אוגוסט 2003.
- ג. כתנאי לכניסת הצו הזמני לתוקף, המערערות תפקדנה בבית הדין האזורי, תוך 7 ימים, התחייבות עצמית כדרישת התקנות. בנסיבות העניין, לא מצאנו הצדקה לחייבן בהפקדת ערובה.

31. הרשת תישא בתשלום שכר טרחת באת-כוח המערערות בגין הליך זה, בסכום כולל של 25,000 ש"ח בצירוף מע"מ. לא ישולם הסכום בתוך 30 יום מהיום, יישא ריבית כדין והפרשי הצמדה מהיום ועד התשלום בפועל.

ניתן היום, ד' תשרי תשע"א (12 ספטמבר 2010), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

סיגל דוידוב-מוטולה,
שופטת

נילי ארד,
סגנית הנשיא

סטפן אדלר,
נשיא, אב"ד

נציג המעבידים, מר דורון טמיר

נציגת העובדים, גברת אסתר פרץ

סיגל דוידוב מוטולה 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)